

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Communem pestem, & alia mala in se deriuat eadem Virgo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

vermem illum tortorem euadant, eiusque loco spe diuina, & lætitia animi repleantur. Hinc apostema, hinc humor noxius, hinc tot vermes è putrefacto corpore ebullientes Lydvinam, in maius bonum, infestauerunt.

9. Deinde verò etiam dextra scapula eius putruit, ita ut non nisi colligata fasciis, vel mappulis in aliam possit verti partem absque membrorum dissolutione. Itaque usque ad supremum vite diem supina iacuit in lectulo, ut possit etiam commodius intueri eam. Membra omnia, dempto capite & brachio sinistro, tanta erant debilitate deiecta, ut ea mouere non possent. Dextrum brachium eius ignis, quem sacrum vocant, usque ad ossa consumpserat, idque multo tempore, uno tantum neruulo hærens, reliquo corpori cohærebat. Caput eius dolorum aculeis, & malleolis compungebatur, frontem fissura longa & lata atque flexuosa deformabat. Mentum quoque ad labrum usque fissum erat, & concreto sanguine tumidum, ita ut non raro liberè eloqui non possent. Oculus alter penitus cacatus erat, alter lumen naturale sine effusione sanguinis nouoq; cruciatu ferre non potuit. Facies interdum fumabat, dolebant sæpe dentes per hebdomadas, interdum menses perpetuos, tanta vi & importunitate, ut ad insaniam propè eam adigerent. Guttur non raro angina aliique morbi anonymi infestabant, adeò ut nonnumquam corpus Christi deglutire vix possent. Tantus manabat sanguis ab ore, naribus, auribus, oculis eius, ut horrorem afferret ad spectantibus, & pus lacrymarum rivulos exprimeret. Vomebat sapissime rubram aquam tanta copia, ut plerumque mense uno vas inde impleri possent, quod à duobus viris portaretur. Rogata à curiosis, unde tantus in ipsa existeret humor, nihil alimonia sumente, respondebat: Et vos mihi dicite, viri sapientes, unde viti tantus liquor, qua hieme prorsus arida videtur? Sicq; sapienter indocta doctis faciebat satis; pulmonis quoque & hepatis particulas reiciebat, vbera eius ineffabilibus pustulis & apostematibus sanie interdum fluentibus torquebantur. Calculo instar columbini oni magno, dirissime afflictabatur, ita ut sapissime & sensu, & loquela destitueretur. Hunc verò dicebat sibi potissimum mortem allaturum.

10. In communibus Domini flagellis & castigationibus, quibus interdum Hollandia laborabat, hoc Lydvina tamquam peculiare munusculum diuinitus obtingebat, ut cuiuscumq; morbi vel pestis primitus

VII.

P. I. c. 3.

VIII.

Idem p. I. c. 3.

Vv

mitis

8c p. 1. c. 4

Part. 1. c. 3.

mitijs ipsa afficeretur. Imminente igitur peste quadam, illa tamquam
 fedula mater, inter iratum patrem & reos filios mediam se interpo-
 nebat. Itaque mox bino percussa est ulcere, in gutture, & sub corde.
 Illa verò gratias egit DEO, & ad sacrosancta Trinitatis honorem,
 petijt etiam tertium adiungi. Confestim autem in gena apparuit ul-
 cer, quo illa summopere latabatur. Ex his unum ulcer, ceteris cura-
 riis, perpetuò ei inhaesit. II. Magna intestinorum pars diu ante
 oculos eius è corpore pendula eminebat: itaque marcescente inferiori
 corporis parte, ventri sacculus lana plenus supponebatur, ne proflu-
 effluerent. Tibiarum & pedum priuata sensus, vitam miserabilem
 multis egit annis. Quòd si interdum supra naturam breuissimo tem-
 poris spatio diuinitus sensus eis redderetur, id non ad solatium, sed ad
 nona dolorum genera excipienda mira dispensatione fiebat. Omni ge-
 neris febrium, sed diuersis temporibus paroxysmos patiebatur. Hecti-
 cam, tertianam, quartanam perpeti, familiare ei fuit: nunc simplici,
 nunc composita, modò ephemera, vel quotidiana, modò acuta fatigari,
 ludus quotidianus putabatur. Et ne singulis immorer, non erat vllum
 in corpore membrum, quod inauditis non esset doloribus obnoxium.
 Nullum apud medicos morbi genus extat, cuius ipsa experta fuerit.
 Nulla in venis eius sanguinis gutta fuit, qua Domini virgam paternè
 castigantis non senserit. At tamen horum morborum quidam ad ex-
 tremum vite tempus permansere, quidam ad certa annorum, men-
 sium, hebdomadarum, dierum, horarum spatia durarunt. Porò an-
 nis triginta & octo, corporis nulla ei erat prospera valetudo, sed inte-
 rior homo gratià DEI erat locuples. Accidit autem, ut in principio
 infirmitatis sua humanum quiddam obreperet illi. Audiuisset tum forte
 à sumpto cibo ridentes & iocis ludentes puellas. Itaque eblita sui, coepit
 flere amarissimè, quòd ceu compedibus vincta, à coanis puellis pro suis
 neglectui haberetur. Potest facillè venia dari tam dure flagellata, &
 necdum spiritus vnctione delibuta. Et primis quidem annis quatuor
 afflictionis sua, secundum exteriorem hominem patiebatur inuita, et at-
 que ei molestum, quicquid cerneret. Nec tamen idcirco impatient
 fiebat. Molestiam sentiebat, ut sentire dolores ostenderetur;
 pareretque postea, si dolores etiam optaret, quantum profecis-
 set. Vnde & diuinæ gratiæ maxima effulget efficacitas, ut quæ
 auxilijs suis adeò roborat humanam imbecillitatem. Ea enim

ex infirmis fortes, ex inuitis libentes, & cum gaudio molesta-
quaque suscipientes facit.

IX.
12. Ob tantam morborum cateruam, merito potest Lydvina cum fortissimo Iob comparari, ob diuturnitatem autem etiam præferri. Nam, vt in Probatica piscina à Christo inuentus est homo *triginta & octo annos habens in infirmitate sua*, ita & *Ioan. 5. 5. P. 1. cap. 37*
Lydvina *annio triginta & octo corporis nulla erat prospera valetudo*; in hoc differebat, quòd ille vir, vna paralyfi, Lydvina puella innumeris morbis laborabat. Troia, quæ inexpugnabilis videbatur, decem tamen annis obsessa tandem est superata. Lydvina annis octo & triginta tot morbis oppugnata, expugnata non est. Nec tamen initio statim adeò perfecta fuit, sed vt dixi, (primis quatuor annis) inuita patiebarur, & aliquando etiam flebat, quòd à ludentibus coënis, ceu compedibus vincta, separarerur, donec à viro Dei Ioanne Pot Christi cruciatus assidue *P. 1. cap. 40*
meditari docta, non iam se, sed Christum in se pati crederet. Tunc enim *omnia ferebat patientissimè, & in summis doloribus, qui sapissimè dentium stridorem ei exprimebant, non solum gratias agebat DEO, sed eos ipsos cruciatus augeri potius, quàm minui peroptabat.* Quodam Bacchanalium tempore commemorans Christi Passionem, & hominum ingratitude secum expendens, nouum à Deo cruciatum petijt. Itaque tantus in alterum illius crus inuasit dolor ab illo die vsque ad Pascha, vt deinceps ausa non fuerit tale quippiam, ea vehementia ardoris petere. Nimirum tanta est peccantium ingratitude, vt vix vlli sint tanti in hac vita corporum cruciatus, quibus dignè possit ab homine, qui non sit Deus, expiari. 13. *Febrium, qua ei familiares erant, isto ferè modo fuit. Principio innadebat calor quidam grauis & innaturalis. Hunc mox sequebatur frigus immane & horripilatio: deinde mutato ordine, precedebat frigus intolerabile, idq; molestissimis ardoribus claudabatur. Erat autem tanta harum febrium vis, vt durante paroxysmi astu, mentis impos fieret, nec quicquam loqui posset. His febribus, tamquam in camino ignis, supra quàm dici queat dilectam sibi Virginem probabat Dominus. Immò frænabat, ne caro contra spiritum præualeret. Caro enim, teste S. Gregorio, doloribus non afflicta, effrænis est in tentationibus. Itaque præstat ardere igne febrium.* *S. Greg. li. 33. Moral. 6. 7.*